

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 57
1.º de maig del 1936

PREU: 20 cènt.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELEFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

En aquest Primer de Maig saludem el proletariat italià, alemany i tots els proletariats oprimits del món. Els prometem la nostra ajuda!

La promesa d'aquest Primer de Maig

per JOSEP MIRET

Per quarantasetena vegada els treballadors del món celebren la Festa del Treball. Des del 1890 fins el 1936, aquesta festa ha passat per moltes vicissituds i dificultats. Alguns anys no s'ha pogut celebrar, per trobar-se, el proletariat, solmes a l'opressió salvatge dels règims muntats damunt la força dels mausers.

D'altres vegades, el Primer de Maig no ha estat altra cosa que una demostració platònica de la força dels treballadors organitzats.

I en altres aniversaris, la festa de pau dels treballadors ha estat tenyida amb el roig de la sang dels esclaus rebels, en lluita contra els gossos carnissers de la burgesia.

No hem pas d'anar massa lluny per trobar un Primer de Maig trist i pesant. L'any passat, l'any passat, la nostra festa era una festa sense alegria. Una festa trista com aquelles festes que celebren les famílies que han perdut un dels seus components o el tenen lluny del seu costat.

L'any passat fou una festa amb llàgrimes, carregada de dolor, prenyada d'obscurs vaticinis. Trenta mil germans d'esclavatge passaven, a les presons d'Espanya i amb els rostres enganxats als barrots de les reixes, la festa de la pau, del treball i de la incertesa. I encara això no es tot. Hi havia uns milers d'homes que, en les presons, no podien solidaritzar-se amb els treballadors que festejaven la gran festa. Que mai més no podrien sumar-se a la manifestació més plena del proletariat universal. Eren aquells valents, aquells herois que es pudrien en les gràvides entranyes de la terra que els havia parit, per haver donat generosa i simplement la seva vida a la causa de la revolució.

I aquella tristesa del passat aniversari ens commouirà en l'aniversari present i perdurará, encara, en nous aniversaris. Si no fos prou aquest record, tenim encara altres motius de tristesa. La que ens produeix la solidaritat internacional, davant les condicions d'esclavatge bestial a que es troba solmes el proletariat d'altres països. L'Itàlia, l'Alemanya, l'Àustria, El polones, El xines, i d'altres, d'altres, encara...

Nosaltres, els treballadors espanyols i catalans, hem tornat a la llum i a la vida. Tenim davant nostre una obra immensa a modelar. El futur és nostre si ens el sabem guanyar. Un gran pas ja ha estat donat. Hem derrotat amplament el feixisme, i ens trehem en pla d'atacar-lo fins a les arrels, perquè no hi restin possibilitats de rebrotament. La derrota del feixisme espanyol, acompanyada de la que acaba de sofrir el feixisme francès, és una gran victòria damunt el feixisme internacional.

El proletariat universal pot restar content del nostre esforç. Cada vegada que infligim una derrota al capitalisme imperialista, trenquem una volta de la cadena que rosegua les carns dels nostres germans. S'acosta el moment del cop final. La Botadura de la Nau del Treball a la mar de la Llibertat, és proxima... molt proxima.

Aquesta és la bella promesa d'aquest Primer de Maig del 1936. Promesa que hem de convertir en realitat sense deturar-nos en sacrificis. Més esforç, més voluntat, més energia i triomfarem en tota la línia! El carro marxa pel bon camí. El bon camí és la unitat obrera. La unitat obrera és a un pas de nosaltres. Fem aquest pas sense vacillar. Sense titubeigs. Prescindint de les miserables lluites estèrils que amulhen els nostres postulats emancipadors. Pensant, només, en el demà. En el futur. Aquest demà, aquest futur que tan joiosament ens assenyalen els germans de la U. R. S. S....

La consigna d'aquest Primer de Maig ha d'ésser: **Unitat obrera! Unitat obrera!**, recordant la darrera estrofa del nostre himne cantat en totes les llengües i per tots els hemisferis:

«Es la lluita darrera,
apropem-nos, germans!,
que «La Internacional» sigui
la pàtria dels humans.»

Avant, avant sempre!...

Pensem en Thaelmann!

Pensem en Prestes!

La classe treballadora de Catalunya té els ulls posats en el Congrés del nostre Partit.

No quedarà defraudada!

Informe del Conseller d'Economia i Agricultura, company Joan Comorera

En el mes de juny del 1934, el Congrés del Partit va aprovar la meua gestió de Conseller del Govern de Catalunya. Mesos després, la revolució d'octubre va interrompre la meua gestió. Resten, doncs, pocs mesos de treball que sotmetre a la consideració dels companys delegats, a part la revolució d'octubre, de la gestió de la qual i el seu desenvolupament, estic disposat a respondre sense reserves en el dia del Congrés mateix.

De juny a octubre del 1934, els problemes del blat, del morenc, del preu del pa i el posar en marxa els plans d'organització econòmica que, en el temps, havien de facilitar i, potser, fer inevitable l'organització col·lectiva de la producció, varen significar-se per sobre les demés. El treball fou intens i continuat, no obstant l'aferrissament de la lluita contra els enemics de la República i de Catalunya, motivada per la llei de Contractes de Treballs. L'èxit acompanyà la meua gestió. El blat va vendre's a preu de taxa, sense perjudici dels consumidors, cosa que no succeï a la resta d'Espanya. L'especulació en els preus del morenc fou evitada en benefici dels ramaders i dels consumidors. Els productors d'arròs salvaren el fruit de llur treball, gràcies a l'organització que jo vaig tenir la fortuna de crear, a l'extrem que després de la revolució ningú gosà destruir-la. A l'ensems, vaig posar en marxa la

Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, instrument indispensable en la construcció de la nova economia, aleshores totjust encetada.

La revolució d'octubre em sorprengué en plena activitat i desenvolupament intensiu dels plans d'organització econòmica, que necessàriament exigien un cert temps per arribar a concretar-se en els primers aspectes.

Retornat a la Conselleria, després de la gloriosa victòria del 16 de febrer, i per creure el C. E. que en aquests moments no era possible trencar la unitat governamental ni donat per acabat el Front Popular Català, ha començat la feina en el punt que vaig haver de deixar-la el 6 d'octubre. Ultra això, ha estat la meua preocupació governamental, vetllar pel compliment accelerat del programa del Front Popular. El ritme ha estat intens i, cal dir-ho amb tota lleialtat, sense resistència en el si del Govern, íntimament solidaritzat per la tasca del primer període, la responsabilitat del 6 d'octubre i els sofriments que se'n seguien.

No crec, companys delegats, que sigui necessari i convenient donar més extensió a aquest raport. De paraula, en el Congrés, em serà grat donar totes les explicacions i ampliacions que em siguin demanades, com acceptar sense reserves tota la responsabilitat derivada de la meua actuació de militant i de Conseller.

J. COMORERA

Davant del Congrés de la U. S. C.

S'acosta la data de la celebració del congrés de la U. S. C., les deliberacions i acords del qual poden tenir per a l'esdevenidor una transcendència enorme. Cal que tothom es capaci de la importància dels afers que es discutiran per tal de facilitar la tasca i el normal desenvolupament dels debats.

Tasca laboriosa serà la del congrés ordinari; de l'encert o desencert en l'esgotament de l'ordre del dia dependrà en gran part el resultat de l'extraordinari, que es reunirà immediatament després d'haver acabat la seva tasca el primer.

En aquest congrés extraordinari haurà de debatre's a fons la qüestió de la unificació dels partits marxistes. D'ell haurà de sortir la possibilitat d'una acció conjunta, única, indestructible, que ens mena a tots a la conquesta del Poder polític; d'ell haurà de sortir la plasmaria de la nostra voluntat d'unificació i d'ajuntar tots els esforços de la classe treballadora al dictat magnífic de la seva missió històrica.

Cal que tots els companys delegats ajuntin les seves voluntats per damunt de petites diferències interpretatives, per damunt de les diferències anecdòtiques i, sobretot, per damunt de certes actituds irreconciliables.

Potser el que donarà més joc serà la qüestió internacional. Sobre quina, si la segona o la tercera, haurà d'encarrilar-se el nou partit únic del proletariat a Catalunya.

Aquesta qüestió considerem que avui ja no és pas un problema insoluble. Una gran quantitat de fets, quin més eloqüent, assenyalen d'una manera indeleble vers on s'ha de decantar la classe treballadora. L'interessant fóra que aquesta dualitat ja no existís. Que des dels llocs de direcció d'ambdós organismes

s'hagués arribat a la conclusió de que era necessari acabar amb aital estat de coses.

Creiem que aquest fet no pot tardar a produir-se, però que cal esperar des de la base a fi i efecte de provocar la ràpida realització de l'entesa que en definitiva clogui una època d'errors i incomprendiments que com una estranya maledicció ha gravitat damunt les nostres testes, llançant-nos els uns contra dels altres en fantàstica competència.

Avui, però, sense entretenir-nos massa en disquisicions d'ordre teòric, podríem afirmar que les masses obreres han d'enquadrar-se dins de la «tercera internacional», per tot el que val i pel que representa. La gran edificació socialista que al seu dictat s'ha fet a la U. R. S. S. fa que aquest pas tingui tota la força d'un exemple i un guiatge. Que en ella hi ha totes les esperances de la classe treballadora i que, al seu entorn, ha d'ajuntar-se el proletariat de tot el món per tal d'enfortir-la perquè no pugui ésser destruïda per l'imperialisme que amb els seus tentacles espera la primera ocasió per destruir-la. Avui com avui, la U. R. S. S. necessita de nosaltres i nosaltres necessitem d'ella.

Aquest punt delicadíssim del nostre Congrés extraordinari, segurament que serà salvat d'acord amb el que la realitat ens imposa. L'elecció ja no és dubtosa. Davant d'una entelèquia o d'una realitat, hem de decantar-nos fatalment vers aquesta última. És un imperatiu de l'època que està per damunt de les apreciacions personals. La consciència del temps ens mena indefectiblement vers ella.

Companys, esforcem-nos per estar a l'alçada de les circumstàncies!

TOMAS AMAT

D'ADMINISTRACIÓ

INFORME DE COMPTADURIA DEL COMITÈ EXECUTIU, SE-GONS LLIBRE DE CAIXA, D'OCTUBRE DEL 1934 A GENER DEL 1935

ENTRADES	
Dietes, diputats	1.750'—
Quotes, seccions	1.040'—
Préstecs realitzats	385'—
Donatius rebuts	300'—
Venda fullets divulgat repressió 6 octubre ...	665'—
Total entrades	4.140'—
SORTIDES	
Oficina	625'80
Propaganda	34'3d
Lloguers	582'—
Comitè pro-amnistia	100'—
Tiratge fullets repressió 6 octubre	700'—
Federació Esportiva, 6 octubre	195'—
Donatius fets	80'—
Subvencions a JUSTÍCIA SOCIAL	823'—
Retorn dels préstecs	385'—
Total sortides	4.125'10
Existència	14'90
	4.140'—

El Comptador
A. Fàbrega

L'assassinat dels germans Badia té unes característiques tan bàrbares i repugnants que reclamen la nostra protesta més enèrgica.

La repetició d'aquests fets, que anuncien una nova onada de terrorisme, ens obliguen a demanar al Govern responsable que actuï amb tota energia.

Cal acabar, pel procediment que sigui, amb el sabotatge que realitza una bona part de la policia que actua a Catalunya, i cal, sobretot, que ens siguin retornats pel Govern de la República els serveis d'Ordre Públic.

Mentre això no arribi els carrers es trobaran a mercè de les pistoles metralladores.

Per la unificació

Voldríem dir molt per la unificació de les forces proletàries a Catalunya. Podem dir ben poc amb la ploma a la mà. Però si que volem dir que, si avui agafem la ploma per escriure aquestes paraules és per fer sentir la veu de les seccions foranes en ajut dels companys que des de les planes de JUSTÍCIA SOCIAL no es cansen de preconitzar aquesta unificació.

I voldríem dir molt en pro d'aquesta unificació perquè voldríem que ja fos un fet consumat, perquè la sentim tant en el viu de la nostra carn, que no podem per menys de sentir una mena de tremolor en el nostre esperit, en pensar que el pròxim Congrés ordinari del nostre partit passarà a reunir-se en extraordinari; per tractar de ço que en el congrés de l'any 1934 ja proposàrem: la unificació de totes les forces marxistes a casa nostra.

Cal pensar-hi, companys, en la valor d'aquesta unificació.

Cal pensar en el cop mortal que això representa per al feixisme a Catalunya.

Pensem en l'arma poderosa que obtindrem amb aquesta unificació,

País sense disciplina

El nostre país és indisciplinat. La manca secular de tradicions de Govern propi, acomodats (és clar) a la realitat social de l'època, ha creat la tradició anarquista i petit burgesa de la inadaptació, l'apatia i la rauxa. Som capaços de fer grans esforços, àdhuc inútils o desproporcionats esforços, però sense esperit de continuïtat. I per això la nostra vida pública és un recomençar perpetu. La crítica menuda ens rosegua, quan la comuna acció ens podria inflamar.

No em planyeria pas d'aquest desgavell si la malura afectés solament els nostres enemics de classe: els estaments burgesos. Però si alguna força té al món el Socialisme, ideal de la classe productora, és la disciplina nascuda en la unió, forjada pel sofriment. I aquesta disciplina falla també, sovint sovint, a casa nostra.

Molts camarades creuran, de segur, que aquest no és el moment més adequat per a llançar plans pessimistes. En el primer de maig d'enguany, lluminós de primavera, tot ens somriu: els partits proletaris tendim a la unificació, definitivament solidada dintre pocs dies. Anem a elegir un President de República que serà verament republicà — que fins això costava a Espanya! Les Corts, nascudes sota el signe del Front Popular, van a emprendre per fi llur obra constructiva, d'acord amb el programa establert i amb un impetu vivíssim. L'avenç del sentiment polític de classe és palès en els obrers. Acabem de guanyar, reafirmant-ne una altra, una esclatant victòria electoral...

I bé. No em planyo pas ni m'entristeixo. No en tinc costum, i altrament això fóra extrasocialista. Però és precisament aquest triomf —

per a les nostres lluites enfront de la burgesia.

Pensem que això serà motiu que milers de companys nostres, afiliats encara als partits republicans, demà, en veure que per a ingressar a un partit polític de classe, no hauran de seleccionar, com fins ara havien de fer, per la varietat existent, vindran tot seguit a engruixir les nostres fileres, perquè els són més comunes, perquè són les de tots els treballadors i perquè seran, a no triar molt, les fileres de l'únic partit socialista que existirà a Catalunya.

Podríem continuar amb nombrosos raonaments en pro de tot el que vol dir per a l'esdevenidor aquesta unificació, però no volem ésser pesats. Unicament volem dir als companys que vénen preconitzant aquesta unificació, que per moltes i moltes vegades que insisteixin sobre el dit punt, no faran més que seguir les dites del Mestre, car Marx digué:

«Treballadors de tot el món, uniu-vos!»

Volem, també, encoratjar-vos (per més que ho estigueu) en la vostra croada, perquè la cosa s'ho val, perquè cal que pensem en l'exemple d'Alemanya (entre altres països), que, comptant amb un ferm partit socialista i un fort partit comunista, la contrarevolució reaccionària féu abatere la classe treballadora alemanya implantant la dictadura feixista, precisament per això, perquè les forces obreres no estaven unificades i depenien de dues direccions, que si bé ambdues propugnaven pel mateix fi, diferències de tàctica feien dividir el seu esforç comú en profit de l'adversari.

Insistiu, companys, per la unificació. Insistiu una i mil vegades, que mai no en fareu massa.

Insistiu!

Insistiu tots plegats, car així treballarem per l'esdevenidor de la nostra classe!

J. ELIES FIGUERES

amb l'enemic inhibit gairebé arreu i, a Catalunya, els vots populars quintuplicant, decuplant els dels altres — allò que em porta a exclamar-me. Malgrat el triomf, i malgrat que les dretes han perdut molt més d'aquest patrimoni — una excusa que no ha de valer-nos —, la baixa ostensible de vots esquerristes acusa una greu relaxació. Les dretes no ens podran acusar davant llur desastre enorme; però nosaltres, si volem en veu baixa, hem de pensar fins a quin punt el nostre poble necessita al·licients heroics per a decidir-se a gestes ben senzilles com és ara emetre un vot.

No heu fet propaganda! No hi havia presos! — sentim dir cada dia, com si fos una acusació. I cal preguntar-se si és que aquest país necessita que uns quants centenars de parlaires i d'escriptors ens escarressem o ens esgargamellem cada tres mesos fent durant un parell de setmanes quinze mitings diaris o tres articles, i que hi hagi cinquanta mil presos i trenta penes de mort pendents, per a tenir conviccions.

No solament les esquerres burgeses, sinó nosaltres en especial, els partits obrers, hem de basar la nostra actuació en una massa compacta de militants difícilment reduïble: I les oscil·lacions de les gents amorfes que s'agrupen entorn d'aquests quadres rígids han de disminuir al mínim.

Com a socialistes no experimentem —ni convé que sentim— el fetixisme més o menys democràtic, electoral i parlamentari de l'actual organització d'Estat. Però aquestes batalles han de tenir a part llur valor intrínsec — el qual tampoc no cal menysvalorar —, un sentit d'entrenament sovintejat per a accions de tota mena. Una massa incapaç de votar sempre igual és una simple colla d'arreplegats, ni que els arreplegats siguin molt respectables.

Potser una de les falles essencials del moviment marxista de Catalunya, en la seva ascensió accelerada, és que els llocs dirigents no hagin recaigut sinó per excepció en antics militants sindicals. I la base més ferma i indestructible de la unitat obrera política és la unitat sindical, que convé encarrilar d'una vegada. El Sindicat — on la lluita és més dura, la persecució més directa i tenaç — és la pedrera de què els treballadors han d'extraure, amb una depurada democràcia interna, llurs seccions dirigents.

Aquesta progressiva educació política de les nostres multituds, tot i el camí ja fet a pesar dels obstacles, costarà de rematar. Altrament no serveix de gran cosa una pressió coercitiva, sobretot si cal fer-la des del Poder. Però tal vegada fóra convenient aprofitar ara l'oportunitat d'estrenar una llei antiga i desfeta: aplicar sancions als qui no van votar el 26 d'abril. Així feríem paral·lelament tres factors de pertorbació: les dretes extremades, els obrers apolítics infraeuropeus i els abúlics de tot ordre, especialment els nostres — els quals són aquells que ho mereixeran més. I la lliçó fóra útil a tots. Una altra vegada, ni que fos per tirar paperetes en blanc, ja s'avesarien de faísó normal a fer d'animals polítics.

Aquestes són, companys, les reflexions que crec just oferir-vos en la nostra diada del Primer de Maig, enguany que és tan amorosa.

GRANIER-BARRERA

Gabriel Mur i Castan

ADVOCAT

PLETS, CAUSES CRIMINALS

CONSULTES GRATIS PER A OBRERS

RAMBLA CATALUNYA, 66, 4, D.
TELÈFON 79140 DE 5 A 7

El Primer de Maig del 1936 ens porta la derrota del feixisme i la unitat obrera.

Benvingut siguis!

El problema dels estrets

Després de la denúncia unilateral del Pacte de Locarno per part d'Alemanya remilitaritzant la zona renana; després del rearmament ja oficialment anunciat de les potències vençudes, el Tractat de Versalles era ja de fet nul. Només quedava en vigor la zona dels Dardanels, ara denunciada amb un gest ple de lògica cursant a la Societat de Nacions la seva demanda de revisió del Tractat de Lausana.

A Turquia li era un depriment sacrifici tenir les voreres de la seva costa compreses des del golf de Xeros fins al mar de Màrmara, línia que comprèn la península de Gallipoli als seus dos marges i per tant tot el llarg de l'estret dels Dardanels fins a l'esmentat mar de Màrmara, amb una extensió territorial de vint quilòmetres endins del litoral, i ja aquí, les illes del dit mar, a excepció de la de Adasi que no estava compresa dintre de les clàusules de Lausana.

Al Bósforo, punt estratègic que és la porta del mar Negre, s'estén la prohibició a quinze quilòmetres del litoral.

Per tot l'esmentat, a més de les illes del mar Egeu que tenen una situació de privilegi dintre del punt de vista militar, també desmilitaritzades, es comprendrà la importància innegable que per a Turquia representa aquesta situació després del fort impuls que ha donat a la personalitat d'aquell poble la figura de Atatürk, l'abans dit Mustafà Kemal.

Aquesta petició revisionista després dels esdeveniments d'aquests darrers temps a Europa era ja cosa esperada per natural.

Turquia no podia avenir-se a mantenir les condicions que minaven la seva sobirania quan tots els demés Estats directament afectats pel Tractat de Versalles havien tirat tots els papers al foc. Ha sorprès, però, en la forma de fer-ho quan ja estava de moda l'esquinçador de compromisos, sense donar cap més explicació de res, com les fetes pel Japó, Itàlia i darrerament Alemanya, Turquia eleva la seva petició jurídica a l'organisme de Ginebra per la seva discussió legal.

Tal com ara estan situades les coses, naturalment que toca a determinats interessos i restringeix certs egoïsmes, però posat l'assumpte a aquesta altura pels esdeveniments que l'han precedit a Europa pot bonament negar-se-li a aquest poble el retorn a la seva plena sobirania de les zones desmilitaritzades dels estrets, illes i en resum de tots els seus territoris sotmesos a aquestes condicions en virtut de les clàusules de Lausana?

Aquesta oposició, però, és probable encara que no segura.

Les relacions italo-turca no són

molt amistoses. Segurament Mussolini ha pensat refer l'antic imperi de Roma per aquest costat d'Europa i la remilitarització dels estrets de l'Europa oriental fóra —acceptada aquesta hipòtesi— un obstacle evident i seriós.

Per altra banda hi ha el Canal de Suez que Anglaterra controla per mitjà del domini de les seves accions per assegurar-se el trànsit als dominis, essent molt aprop dels terrenys que ara Turquia vol tornar a la seva sobirania de poble jove, alçat per damunt de la decadència d'un passat plagat de prejudicis.

Hom convindrà, però, que aquesta obstrucció a la demanda legítima del Govern d'Angora no podria menys d'ésser una ironia profunda dintre de l'ambient fètid en què es desenvolupen les relacions internacionals.

Grècia, plenament convençuda de la lògica que en aquest problema inspira Turquia, accepta plenament les seves demandes des del primer moment d'ésser plantejades.

El «Kathemerine» escriu: «No pot dir-se que en la forma que ha estat plantejada la qüestió constitueixi la contravençió de cap compdomís que afecti a l'amistat d'ambdós països.»

La U. R. S. S. també manté unes relacions cordialíssimes amb Turquia; defensarà segurament els seus drets de remilitarització dels Dardanels i Bósforo per quant cap perill pot representar per a les seves fronteres i tal volta representa moralment una gran defensa.

França, aliada per signatures recents amb Rússia i tenint d'aquesta la seguretat que el Govern d'Angora dona de legalització natural en vista dels aconeximents que han omplert la palpitant actualitat d'aquests dies, donarà una ampla discussió també a les peticions turques.

La Societat de Nacions —que de moment és encara baluard de la pau— és un cas de gegant de voluntat pigmea. Podia haver evitat aquest estat d'inquietud que ha posat als pobles europeus abocats a l'abisme tan sols complint el seu *co-venant* al primer conflicte sorgit sota la seva egida.

Els pobles volen la pau. Pau consistent, veritable.

Per molt que vulguin fer el sord els mercaders de la humanitat no podran deixar de sentir el crit impetuós dels pobles, alguns d'ells formats encara per éssers mutilats o amb els pulmons cremats per la barbàrie de la passada conflagració, el crit robust encara que perdut en la immensitat petita de les coses que sintetiza una voluntat col·lectiva. La Pau!...

J. B. SENTENA

també demanem que procuri que la substituta sigui catalana i laica.

Per primera vegada, d'ençà que les dones tenen vot, que les candidatures del Front d'Esquerres han triomfat a la nostra vila. Això demostra que hem fet un pas endavant. En un poble tan llanut com el nostre, alguna cosa vol dir. Les esquerres obtingueren 257 vots per 246 les dretes.

En aquestes eleccions de compromisar, figurava en la candidatura d'esquerres el company i president de la U. S. C. (Secció Local) en Joaquim Pou i Mas, lluitador incansable i bregat, en profit de la classe treballadora. La J. S. C. de Sant Pol desitja al company Pou un bon encert en l'elecció del qui ha d'ocupar la més alta magistratura de la República.

Cornellà

Diuenge vinent, dia 3 de maig, a les onze, al local de la Unió Coral, el company Jacint Gené Subirà donarà una conferència sota el teha «Quina és la missió dels Sindicats dintre les fàbriques».

Barcelona-Centre

Tots els militants i simpatitzants de Barcelona-Centre, són pregats de concentrar-se a la Casa del Poble, el vinent divendres, dia Primer de Maig a les nou del matí, per tal d'anar col·lectivament al gran acte que tindrà lloc al Price, d'orientació política i sindical.

Es prega a tots els companys, que acudeixin acompanyats de familiars i amics per tal de donar més relleu a la nostra representació.

El nostre grup serà presidit pels companys de la Junta Directiva que no s'han de desplaçar per les comarques en pla de propaganda.

Assemblea General Extraordinària

El pròxim dimecres dia 6 de maig a les deu de la nit, tindrà lloc l'Assemblea General extraordinària amb el següent ordre del dia:

Primer. — Lectura i discussió de l'informe del C. E.

Segon. — Lectura i discussió de l'informe del grup parlamentari català.

Tercer. — Lectura i discussió de l'informe del grup parlamentari espanyol.

Quart. — Lectura i discussió de l'informe del Conseller d'Economia i Agricultura.

Cinquè. — Lectura i discussió de l'informe de la comissió pro Treball, diari de la U. S. C.

Sisè. — Lectura i discussió de les propostions presentades per les seccions.

Setè. — Posició de Barcelona-Centre en quan es refereix a la constitució del Congrés Extraordinari i per tant, a la fusió amb altres partits de classe.

Vuitè. — Nomenament de delegats al Congrés.

Davant l'importància que, per el nostre partit i la classe treballadora, tenen aquests dos congressos, invitem a tots els companys a acudir a aquesta reunió.

L'assemblea començarà amb tota puntualitat.

Companys que demanen ingrés a Barcelona-Centre

Pere Pérez
Vicenç Carbonell
Antoni Macià
Palmira Bartomeu
Lluís Leborchard
Joan Xamuset Serra
Joan Rogot

Nomenament

En l'assemblea celebrada el passat diumenge, fou nomenat per a substituir al company Garriga, el company Jesús Pérez.

ARENYS DE MAR

Un grup de companys obrers d'aquesta vila acaben de constituir-se en Comitè organitzador del Sindicat d'Oficis Diversos.

Aquesta important iniciativa, portada a cap pels mateixos treballadors aquesta important iniciativa, portada a cap pels mateixos treballadors arenencs, ha obtingut una gran ressonància entre les masses obreres, per la qual cosa han estat molts els que ja hi han ingressat.

A la nostra vila feia molta falta una organització sindical des d'on els obrers puguin defensar les justes reivindicacions socials i econòmiques fins avui desconegudes desgraciadament per la classe proletària, on ni tan sols no es coneix la legislació social ni es compleix, on la reacció burgesa-clerical té un gran predomini sistemàtic; és hora, treballadors, que ens sindicem si volem desterrar per sempre més els enemics nostres que són el capital i la clercia.

Tots els obrers que vulguin sindicar-se o que tinguin alguna reclamació a fer, acudeixin al carrer Sant Gabriel, 26, local provisional del Sindicat, de 7 a 8 del vespre, els dies feiners.

A l'Agrupació d'Esquerres Catalanistes Republicanes funciona un Comitè anomenat «Social», que diuen que té per objecte arranjar tots aquells assumptes socials que hi reclamen les parts interessades siguin obrers o patrons; nosaltres no compremem que havent-hi una organització sindical hi hagi d'haver un Comitè social en un centre políticoburgès. Si ells es creuen fer política el que faran és no res. No cal dir-los sinó que havent-hi un Sindicat, és allà on pertoca arranjar els assumptes socials que es presentin, i al mateix temps demanem la immediata dissolució d'aquest Comitè anomenat «Social», pel bé dels mateixos organitzadors. Res més per avui.

El passat dijous dia 23 del corrent tingué lloc l'enterrament civil del jove Josep Alcarràz Sánchez; l'acte del sepeli constituí una gran manifestació de dol, en la qual quedà ben demostrat una vegada més el civisme del nostre poble liberal en aquest acte. Feren acte de presència els alumnes de l'Escola Nacional i li ofrenaren una artística corona de flors.

Reposi en pau el malaguanyat Alcarràz i rebí la família el nostre condol.

Malgrat l'estat actual en què es troben les escoles públiques, el nostre «manefa» Ajuntament no s'ha decidit a construir el famós Grup Escolar que fa quatre anys que el tenen en projecte. ¿Què esperen per a resoldre aquest afer?

Ha estat nomenat novament per a ocupar el càrrec d'administrador del preventori Xifre el senyor Josep Torrent; nosaltres no tenim cap interès que aquest càrrec l'ocupi un home d'esquerra, però com que el senyor Torrent ja està molt emancipat, valdria la pena que aquest càrrec el donessin a algun company que es trobés en atur forçós.

ANTONI M. SOLA

ARENYS DE MUNT

En la darrera Assemblea general celebrada per la Secció de la Joventut Socialista de Catalunya, Secció d'Arenys de Munt, va ésser elegit el següent Comitè Directiu:

Secretari General: Josep Roig.
Comptador: Josep Torras Colomer.

Dipositari: Antoni Roig Ordeig.
La Secció té el domicili social al carrer Galan i Garcia, núm. 17, d'aquella localitat.

En la darrera Assemblea general celebrada per la Secció d'Arenys de Munt va ésser elegit el següent Comitè Directiu:

Secretari General: Joan Grassot Grive.
Dipositari: Martí Bosch.
Comptador: Jaume Bosch Fornera.

La Secció té el domicili social al carrer Galan i Garcia, núm. 17, d'aquella localitat.

CASA DEL POBLE DE BARCELONA

Primer de Maig, 7

Vetllada a profit de la Casa del Poble, per al dissabte dia 2 de maig, a les deu de la nit.

Entrega d'una senyera que regala un grup de companys socialistes del Col·legi de Practicants de Catalunya a la Casa del Poble.

Programa

1er. Concert per orquestra, interpretant escollides obres líriques.

2on. Lliurament de la senyera.

3er. Ball amenitzat per l'anomenada orquestra americana «Bianca Orchestra».

En l'aniversari del traspàs de Francesc Botella

(Ve de la pàg. 4)

amb tot el seguici d'atemptats, el darrer dels quals, el de Salvador Seguí, denunciava bé prou allò que perseguia la burgesia en posar fora de combat el proletariat català.

La nostra burgesia no vol avenir-se a la idea que el regíme de la cosa pública pugui tenir intervenció i fiscalització proletària. Solament aquesta tossuderia explica i fa llum enmig de la terbolesa i el caràcter cafre que sempre han tingut els conflictes socials a casa nostra.

Amb tot, i aquesta és una circumstància que honora el company la memòria del qual recordem ara, Francesc Botella és dels pocs dels companys que componien l'estat major de la C. N. T. que un cop trenca per inservibles els mètodes i les teories anarquistes que s'afilia als rengles socialistes i defensa la necessitat que el Socialisme tingui un caràcter autòcton ben delimitat, perquè en aquesta raó rau la veritable possibilitat d'arrelar el marxisme entre les extenses zones de treballadors organitzats de Catalunya.

I serà així o no serà mai res el Socialisme a Catalunya—creia i defensava Botella i creiem i defensem nosaltres.

Ha estat una veritable desgràcia per al Socialisme català que el Primer de Maig del 1935 ens arrabassés un company del temps i de l'abnegació del company Francesc Botella.

Totes les esperances que ell concebia en els dies negres que succeïren el 6 d'octubre no les ha pogut veure realitat i sovint havem hagut d'enyorar el consell i l'optimisme d'aquest gran batallador que tant als rengles i a la direcció de la C. N. T. com els de la Unió Socialista ha estat un alt exemple d'austeritat, fervor i combativitat per les lluites del proletariat en el camí de la seva redempció.

Amadeu BERNADÓ

A la memòria de Francesc Botella

Demà, diumenge, a les onze del matí els companys i amics d'aquest gran batallador de la classe obrera faran cap al cementiri de Can Tunis, a l'ex recinte lliure, per tal de retre homenatge a la seva memòria.

Tots els companys de la Unió Socialista i d'altres organitzacions obreres són pregats d'assistir-hi.

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora
ROSA S. DE COMORERA
SISTEMA NOU
R À P I D
S E N Z I L L

Hores de classe: de 5 a 6 o de 7 a 9

Pintó Fortuny, 15, entrll. 1.ª

PARLEN LES SECCIONS

Sants i Hostafrancs
Partit Comunista de Catalunya
(Radi 6.ª)

COMISSIO PRO FESTES

Gran festival de Cinema Proletari Sonor per al diumenge dia 3 de maig en commemoració de la Festa del 1r. de maig al Palau de Projeccions, tarda a dos quarts de quatre, amb el següent programa: «Romanza sentimental», «Camino de la vida» y «Juventud alegre» (Rússia Revista 1930) y «El gran experimento».

Companys, assistiu-hi.
Per invitacions Casa del Poble, Primer de Maig, 7, Partit Comunista de Catalunya, Ample, 31, i Unió Socialista de Catalunya, Angels López de Ayala, 10, pral.

SANT POL DE MAR

La campanya depurativa local, començada per nosaltres des de JUSTÍCIA SOCIAL, s'ha vist ja, coronada pel primer èxit. El carter carlí ja ha estat destituït i substituït pel company Bruguera, de Canet de Mar. Rebi la nostra més cordial benvinguda.

En el col·legi nacional de nenes, encara regeix de mestresa la que fou designada per la dictadura. Dita mestressa és castellana, per la qual cosa no pot, de cap manera, ensenyar la nostra llengua a les nenes que estan sota el seu mandat. Demanem a l'Ajuntament que instigui prop del Conseller de Cultura de la Generalitat, per tal de treure'ns aquesta reliquia, que ens deixà per patrimoni la funesta dictadura. I

PRIMER DE MAIG

Quaranta dos mítings! Trenta-quatre oradors!

La Unió Socialista de Catalunya passa a ocupar el primer lloc en la lluita política activa.

A perseverar!

PERDIGONADES ACTES DE PROPAGANDA

Doncu-nos llum senyors del P. O. U. M.!
LORD BYRON

Ja sabem que els homes del P. O. U. M. tenen altra feina que contestar les nostres modestes demandes. Ja sabem que necessiten de tot el seu temps, per a fabricar articles i entrefflets en sèrie, assenyalant, amb precisió matemàtica, els errors i les defeccions comesos per la U. S. C., pel P. C. C., pel P. C. P., per la Federació Catalana del P. S. O. E., per les Joventuts respectives, per la II i la III Internacional i per la Universal Marxista.

Però voldríem que ens aclarissin un petit problema que preocupa la nostra limitada intel·ligència i que, segurament per a ells, és més senzill que bufar i fer ampolles.

Quan la campanya per les eleccions del 16 de febrer, els oradors del P. O. U. M. deien a tot arreu que, un cop feta l'elecció — i, naturalment, guanyada —, sortirien del Front Popular perquè no volien anar a remolc de la petita burgesia. I tal dit, tal fet. El P. O. U. M. és un partit seriós que compleix les seves paraules. Tan bon punt Maurin fou diputat, el P. O. U. M. trencà les relacions amb el Front Popular i Gorkin-Nin-Maurin sortí al carrer preguntant: On va la República?

Ah! Si Maurin-Gorkin-Nin anà conjuntament amb els partits de classe i els partits de la petita burgesia a les eleccions del 16 de febrer, fou perquè sabia que la seva separació del Front d'Esquerres equivalia al triomf de la Lliga i la Ceda! I Nin-Gorkin-Maurin sacrificà un moment la «segunda revolució», per tal d'impedir el triomf del feixisme.

Però un cop això aconseguit, era una covarda traïció a «la classe treballadora» permanèixer un instant més al costat dels responsables directes de la derrota d'octubre. I el públic i les «masas trabajadoras» que seguien el P. O. U. M., aplaudien frenèticament quan Nin-Maurin-Gorkin deia en els mítings, que «se daba vergüenza» de parlar en tribunes públiques al costat dels que fugiren «por la alcantarilla».

Maurin-Gorkin-Nin no entrà pas en la candidatura de les Esqueres per cobrar mil pessetes i tenir carnet ferroviari, no! Era que hi havia una realitat històrica — no ens referim ni a les mil pessetes ni al carnet — que imposava per damunt de tot «el aplastamiento implacable del fascismo».

Fins aquí ho entenem sense masses dificultats. Quan comencem a no entendre-ho, i per això demanem humilment i cordialment al Front — no al Front Popular, sinó al Front del P. O. U. M., que ja sabem que el P. O. U. M. té un Front mol ample — que ens ho aclareixi, és quan arriben i passen, amb el resultat que tots ja coneixem, les eleccions de compromissaris i veiem, entre els noms dels candidats, dos representants del P. O. U. M.

Ep! No s'hi val a voler entendre que nosaltres desconfiem de Gorkin-Maurin-Nin. Res d'això. Sense que se'ns hagi de dir, sabem a ulls clucs que no s'ha tractat pas d'anar a cobrar mil dues-centes pessetes per barba i a passar vuit dies a Madrid. Coneixem de fa molt temps l'interès, l'honestedat, la sinceritat i el desinterès dels Punitistes i ni tan sols n'hem dubtat. Però, precisament per això, ens trobem submergits en una mar de confusions de la qual no volem ésser naufragats.

¿No havia dit Nin-Maurin-Gorkin que a l'endemà del 16 de febrer trencaria definitivament amb el Front Popular i que no volia col·laborar en la seva obra antirevolucionària? ¿No ho féu així mateix? ¿No acusà els partits de classe que constituïen el Front Popular de traïdors? Doncs, ¿per què ara el P. O. U. M. ha tornat a l'aliança electoral i Gorkin-Maurin-Nin ha tornat a parlar al costat dels traïdors del proletariat, en tribunes públiques?

A no ésser que... Sí, és clar! Això és! No pot ésser altra cosa. Ja podem respirar...

Igual que quan les eleccions del 16 de febrer, Maurin-Nin-Gorkin — i ja no resta cap més combinació — ha comprès que si el P. O. U. M. presentava candidatura pròpia, la del Front Popular seria derrotada i triomfaria la Lliga i la Ceda, i vindria el feixisme, i s'ajornaria la «tercera» revolució — car la «segona» ja hauria fracassat — i «los trabajadores serian aplastados bajo las garras del fascismo».

Ara ja ho comprenem completament. Ja no és necessari que els homes del P. O. U. M. malmetin l'espai del seu espai «Front» per a fer-nos-ho entendre. No. Val més que l'aprofitin combatent implacablement els traïdors de la U. S. C., P. C. C., P. C. P., etc., que és una tasca profundament revolucionària i anticonfessionista.

Esperem, però, que a hores d'ara el P. O. U. M. ja haurà trencat amb el Front Popular.

Encara que només fos per desmentir el títol fals que els eters envejosos atribueixen a l'anagrama format per les quatre lletres inicials: «Pedimos Ocupar Un Ministerio».

CAMBONADES

Copiem del discurs, sense cobrar-lo, aquest expressiu anunci oficial: «S'ha reunit el Consell d'Administració de la «Compañía Hispano Americana de Electricidad, S. A.» (CHADE) i ha examinat el Balanç i el Compte de Pèrdues i Guanyos que seran sotmesos a l'aprovació de la Junta General que se celebrarà a Madrid el dia 26 de maig de 1936.

El benefici net repartible és de Ptes. 21.748.881'16, després d'haver destinat a amortitzacions Ptes. or 28.798.058'43.

El saldo a compte nou serà de Ptes. or 11.690.748'51. El Consell d'Administració proposarà a la Junta General el repartiment d'un dividend complementari de 25— pesos moneda nacional argentina, lliure d'impostos espanyols, a cada una de les accions sèries A, B i C, i de 5— pesos moneda nacional argentina a cada una de les accions sèries D i E.

En desembre darrer fou distribuït un dividend a compte de 20— pesos moneda nacional argentina per cada una de les accions sèries A, B i C, i de 4— pesos moneda nacional argentina per cada acció de les sèries D i E.

El dividend total per a 1935 serà, doncs, de 45— pesos moneda nacional argentina contra 36— pessetes or en 1934.

Dia 30, a la nit

GIRONA

Gran míting comarcal en col·laboració d'altres partits de classe.

Oradors: Joan Comorera i Josep Miret.

CALDES DE MONTBUI

Míting de Front Popular.

Oradors per la U. S. C.: Jacint Jené i Pere Solé.

MONTROIG

Conferència pel company Pere Bigatà.

ALELLA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Rosell i Montaner, Gavina Viana i J. Pou i Mas.

PUIGCERDA

Conferència pel company Coll Creixell.

BARCELONA

Secció Sants-Hostafrancs

Conferència pel company Martínez-Cuenca sobre «El ter. de maig i el moviment obrer».

Dia 1er de maig

BARCELONA

Gran míting de Front Obrer, en col·laboració amb el Partit Comunista de Catalunya, Partit Socialista Obrer, Partit Català Proletari i altres organitzacions sindicals i Joventuts Socialistes i Comunistes.

Oradors per la U. S. C.: Joan Comorera, que presidirà i Martínez Cuenca i Agustí Vilella.

SANT VICENÇ DELS HORTS

Gran míting socialista.

Oradors: Jaume Comes i Cases i Busquets.

BADALONA

Gran míting de Front Obrer.

Orador per la U. S. C.: Granier-Barrera.

BISBAL DEL PENEDES

Gran míting i manifestació.

Oradors: R. Pla i Armengol i Gavina Viana.

MASROIG

Conferència amb el tema «Socialisme», pel company Tomàs Amat.

TIVISSA

Conferència sobre temes agrícoles i cooperatius pel company Lluís Ardiaca.

LLEIDA

Gran míting de Front Obrer, en col·laboració amb altres partits de classe i organitzacions sindicals.

Oradors per la U. S. C.: Felip Barjau i Eduard Simó.

LES BORGES BLANQUES

Míting en col·laboració amb el Partit Comunista de Catalunya.

Oradors per la U. S. C.: Felip Barjau i Eduard Simó.

BALAGUER

Míting en col·laboració amb el Partit Comunista de Catalunya.

Oradors per la U. S. C.: Felip Barjau i Eduard Simó.

TARREGA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Juli Figueres i Josep Rovira.

MORELL

Míting de Front Obrer.

Orador per la U. S. C.: Joan Pié.

VILANOVA DE SEGRIA

Míting de Front Obrer

Oradors per la U. S. C.: Juli Figueres i Josep Rovira.

ALMENAR

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Juli

Figueres i Josep Rovira.

ALMACELLES

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Juli Figueres i Josep Rovira.

AGRAMUNT

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Juli Figueres i Josep Rovira.

JUNEDA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Josep Aldomà i J. Sasplugues.

TORREGROSSA, IBARS D'URGELL, LINOLA, BELLCAIRE, FULIOLA, CASTELLSERA, PENELLES, ARTESA DE SEGRE i OS DE BALAGUER

Míting en col·laboració del Partit Comunista de Catalunya.

Hi ha un equip d'oradors que es distribuirà en aquestes localitats.

HOSTALRIC

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Abelard Fàbrega i Pau Cirera.

VIDRERES

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Abelard Fàbrega i Pau Cirera.

TORTELLA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Abelard Fàbrega i Pau Cirera.

FALSET

Conferència pel company Ruiz Ponsetí.

ANGLÈS

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. S.: Josep Ferrés i Jové Brufau.

Míting de Front Obrer.

VILOVI

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. S.: Josep Ferrés i Jové Brufau.

STA. COLOMA DE FARNERS

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. S.: Josep Ferrés, A. Fàbrega, Pau Cirera i Jové Brufau.

CADAQUÈS

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Joan Fronjosà, Josep Miret i Pelai Sala.

LLANÇA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Joan Fronjosà i Josep Miret.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Pelai Sala i Duran Rossell.

FIGUERES

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Pelai Sala, J. Fronjosà, J. Miret i Duran Rossell.

ALFORJA

Míting de Front Obrer.

Oradors per la U. S. C.: Tona, Vilella i J. Santaló.

Oportunament farem conèixer els actes que posteriorment s'hagin organitzat.

En l'aniversari del tras-pàs de Francesc Botella

Avui fa un any, uns centenars de treballadors caminaven, aixafats per la sorpresa, darrera el taüt que contenia les despulles del company i amic Francesc Botella, un exemplar tipus d'aquest obrer nostre que no té parió al món en la història del moviment sindical.

A Catalunya havem forjat un moviment de tanta envergadura i de tanta força autènticament nostra, que en l'ordre de les lluites socials ningú no ens ha d'ensenyar res.

Les causes del posterior desinflatament de la Confederació Nacional del Treball són degudes, més que a l'obra de les repressions salvatges

dia, la iniciativa i l'acció del moviment sindical.

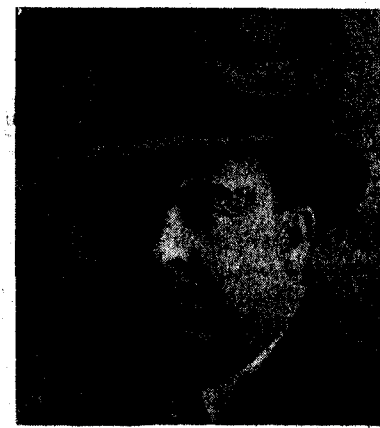
Aquest element, que en certa manera — i no voldríem ofendre ni ferir les susceptibilitats de ningú — és aliè i estrany al tarannà dels obrers catalans, sigui perquè té una educació societatària i de lluita més primitiva que entre nosaltres, que n'havem passat de crespes i estem al cap del carrer davant totes les falòrnies, sigui perquè els impelleixi a esbotzar-ho tot una força temperamental, el fet és que la cosa va portar topada ja el mateix any 1919, que marca el punt més alt de la corba ascendent de la força de la C. N. T.

La posició que conceptuem més intel·ligent no hi ha dubte que és la que adoptaren homes com Salvador Seguí, Salvador Quemades, Josep Viadiu, Martí Barrera i no cal dir, Francesc Botella que, i això molt treballadors ho ignoren encara ara, fou un dels artífexs més qualificats de la famosa i enorme, en tots conceptes, vaga de la «Canadenca», el març de 1919.

Aquella vaga, per la seva transcendència, pe's alligonaments que se'n deriven, féu obrir els ulls, com diem vulgarment, a molta gent i és d'aquell fet que l'esperit despert i sagnat del company Botella sofreix una transformació que el fa trobar al costat de Francesc Layret quan aquesta gran mentalitat vol canalitzar la multitud gegantina que aplega el sindicalisme cap a la intervenció i adhuc a la direcció de la política general del país.

Per si el seu pensament vacil·lava davant la necessitat d'incorporar la classe obrera a la política, les repressions de Salvatierra i Anido

(Passa a la pàg. 3)

de què ha estat objecte, a les pressions del corrent d'emigració que comporta una ciutat de la capacitat de Barcelona. L'abocament de grans nuclis de peonatge dintre els quadros dels nostres Sindicats ha portat com a conseqüència que aquells elements, per la força de llur pes específic en una organització de base autènticament democràtica i federal com era la C. N. T., controlessin, a partir del primer